

“मीठे बच्चे- कदम-कदम श्रीमतमा चलन्, यही सबैभन्दा श्रेष्ठ चार्ट हो । जो बच्चाहरूले श्रीमतको कदर गर्छन् उनीहरूले मुरली अवश्य पढ्छन् ।”

प्रश्न:- तिमी ईश्वरका बच्चाहरूसँग कुनचाहिँ प्रश्न कसैले पनि सोध्न सक्दैन ?

उत्तर:- तिमी बच्चाहरूसँग यो कसैले पनि सोध्न सक्दैन- तपाईं राजी-खुशी हुनुहुन्छ ? किनकि तिमीले भन्दछौ- हामी सधैं राजी छौं । पर्बाह थियो पार ब्रह्ममा रहनेवाला बाबाको, उहाँ मिल्नु भयो अरू कुन कुराको पर्बाह गर्नु । तिमी बिमारी भए पनि भन्छौ- म राजी-खुसी छु । ईश्वरका बच्चाहरूलाई कुनै कुराको पर्बाह हुँदैन । जब बाबाले यसलाई मायाको आक्रमण भएको छ भन्ने देख्नुहुन्छ तब सोध्नुहुन्छ- प्यारा बच्चा, राजी-खुसी छौ ?

ओम् शान्ति । बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, बच्चाहरूको बुद्धिमा यो अवश्य हुनुपर्छ- बाबा पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर र सर्वश्रेष्ठ (सुप्रीम) गुरु पनि हुनुहुन्छ । यस यादमा अवश्य होलान् । यो याद कहिल्यै कसैले सिकाउन सक्दैन । कल्प-कल्प बाबा नै आएर सिकाउनुहुन्छ । उहाँ ज्ञानका सागर पतित-पावन हुनुहुन्छ । ज्ञानको तेस्रो नेत्र, दिव्य बुद्धि मिलेपछि अहिले यो कुरा सम्झाइन्छ । बच्चाहरूले बुझ्न त बुझेका होलान् तर पितालाई नै बिर्सिन्छन् भने टिचर-गुरुको फेरि कसरी याद आउन सक्छ । माया धेरै प्रबल छ जसले बाबाका तीनवटै रूपलाई बिर्साइदिन्छ । भन्दछन्- मैले हार खाएँ । छन त कदम कदममा पदम छ, तर हार खाए भने पदम कसरी हुन्छ ? देवताहरूलाई नै पदमको निशानी दिन्छन् । यो ईश्वरको पढाइ हो । मनुष्यको पढाइ यस्तो कहिल्यै हुन सक्दैन । गर्न त देवताहरूको महिमा गरिन्छ तर सबैभन्दा उँच हुनुहुन्छ एक बाबा । बाँकी उनीहरूको के बढाई छ । आज गधार्ई, भोलि राजाई । अहिले तिमीले पुरुषार्थ गरेर यस्तो (देवता) बनिरहेका छौ । जान्दछौ- यस पुरुषार्थमा धेरै फेल हुन्छन् । ज्ञान त धेरै सहज छ तैपनि यति थोरै पास हुन्छन् । किन ? मायाले घरी-घरी भुलाइदिन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- आफ्नो चार्ट राख तर लेख्न सक्दैनन् । कहिलेसम्म बसेर लेख्छन् । यदि लेखे भने पनि कहिले माथि, कहिले तल । सबैभन्दा श्रेष्ठ चार्ट उनीहरूको हुन्छ जो कदम-कदम श्रीमतमा चल्छन् । बाबाले त बुझ्नुहुन्छ- यी विचराहरूलाई लाज लाग्छ होला । नत्र भने त श्रीमतलाई मान्नुपर्ने हो । १-२ प्रतिशतले मुश्किलले लेख्छन् । श्रीमतको त्यति कदर गर्दैनन् । मुरली मिले पनि पढ्दैनन् । उनीहरूलाई दिलमा लाग्न त अवश्य लाग्छ- बाबाले भन्न त सत्य भन्नुहुन्छ, मैले मुरली पढिनँ भने अरूलाई कसरी सिकाउन सक्छु ।

बाबा त भन्नुहुन्छ- मलाई याद गन्थौ भने स्वर्गको मालिक बन्छौ, यसमा बाबा पनि आउनुभयो, पढाउनेवाला पनि आउनुभयो । सद्गति दाता पनि आउनुभयो । थोरै-थोरै शब्दमा सारा ज्ञान आउँछ । यहाँ तिमी आउँछौ नै यसलाई दोहोर्नुपर्छ । हुन त बाबाले पनि यही सम्झाउनुहुन्छ किनकि तिमी स्वयम् भन्दछौ- मैले बिर्सिन्छु, त्यसैले यहाँ आउँछौ दोहोर्नुपर्छ । गर्न त कसैले गर्छन् पनि तैपनि सुधार हुँदैन । तकदिरमा नभएपछि पुरुषार्थ पनि के गर्छन् । पुरुषार्थ गराउनेवाला त एकै बाबा हुनुहुन्छ, यसमा कसैको पासमा खातिरी पनि हुन सक्दैन । त्यस पढाइमा त एकट्ठा पढाउनको लागि टिचरलाई बोलाउँछन् । यहाँ त तकदिर बनाउनको लागि सबैलाई एकरस पढाउनुहुन्छ । एक-एकलाई अलग-अलग कहाँसम्म पढाउनुहुन्छ र- कति धेरै बच्चाहरू छन् ! त्यस पढाइमा कोही ठूला व्यक्तिका बच्चा हुन्छन्, अफर गर्छन् भने उनलाई एकट्ठा पनि पढाउँछन् । टिचरले जान्दछन्- यो बुद्ध (डल) छ, त्यसैले पढाएर उनलाई छात्र-वृत्ति लायक बनाउँछन् । उहाँ टिचरले यस्तो गर्नुहुन्छ । उहाँले त सबैलाई समान पढाउनुहुन्छ । एकट्ठा पुरुषार्थको अर्थ हो टिचरले केही कृपा गर्छन् । लिन त पैसा पनि लिन्छन्, खास समय दिएर पढाउँछन्, जसबाट ऊ धेरै पढेर होशियार हुन्छ । उहाँ बाबा त सबैलाई एकै महामन्त्र दिनुहुन्छ, मनमनाभव । पुगिहाल्यो । बाबा नै एक पतित-पावन हुनुहुन्छ, उहाँकै यादबाट हामी पावन बन्छौ । त्यो तिमी बच्चाहरूको हातमा छ, जति याद गर्छौ, उति पावन बन्दछौ । सारा आधार हरेकको पुरुषार्थमा छ । उनीहरू त तीर्थहरूमा यात्रा गर्न जान्छन् । एक अर्कालाई देखेर पनि जान्छन् । तिमी बच्चाहरूले पनि धेरै यात्रा गन्थौ, फेरि के भयो । तलै गिर्दै आयौ । यात्रा केको लागि, यसबाट के मिलेछ ! केही पनि थाहा थिएन । अहिले तिम्रो हो यादको यात्रा । शब्द नै एक छ- मनमनाभव । यो यात्रा तिम्रो अनादि हो । उनले पनि भन्छन्- हामी यो यात्रा अनादि कालदेखि गर्दै आएका हौ । अहिले तिमी ज्ञान सहित भन्दछौ- हामी कल्प-कल्प यो यात्रा गर्छौ । यो यात्रा स्वयम् बाबा आएर सिकाउनुहुन्छ । ती यात्राहरूमा कति धक्का खान्छन् । कति हंगामा हुन्छ । यो यात्रा हो डेड साइलेन्स (गहन शान्ति) को । एक बाबालाई नै याद गर्नु छ,

यसैबाट पावन बन्नु छ । तिमीलाई बाबाले यो सच्चा-सच्चा रूहानी यात्रा सिकाउनुभएको छ । ती यात्राहरू त तिमीले जन्म-जन्मान्तर गरि नै रह्यौ, फेरि पनि गायन छ— चारों तरफ लगाये फेरे.... भगवान्बाट त दूर नै रह्यौ । यात्राबाट आएर फेरि विकारमा गिर्छन् भने के फाइदा । अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— यो हो पुरुषोत्तम संगमयुग, जबकि बाबा आउनुभएको छ । एक दिन बाबा आउनुभएको कुरा सबैले जान्नेछन् । भगवान् आखिरमा मिल्नुहुन्छ कसरी ? यो त कसैले पनि जान्दैनन् । कोही त सम्झन्छन्— कुकुर बिरालोमा मिल्नुहुनेछ । के यी सबैमा भगवान् मिल्नुहुन्छ ? कति भुटो छ । भुटो नै खानु, भुटो नै पिउनु, भुटै रात बिताउनु— यसैले यो हो नै भुट खण्ड । सच खण्ड स्वर्गलाई भनिन्छ । भारतवर्ष नै स्वर्ग थियो । स्वर्गमा तिमी सबै थियौ, आज नर्कमा छौ । यो त तिमी मीठा-प्यारा बच्चाहरूले जान्दछौ— बाबासँग श्रीमत लिएर विश्वलाई फेरि स्वर्ग बनाइरहेका छौ । त्यतिबेला यहाँ अरू कोही हुँदैनन् । सारा विश्व पवित्र बन्छ । अहिले त कति धेरै धर्म छन् । बाबाले सारा वृक्षको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ । तिमीलाई फेरि स्मृति दिलाउनुहुन्छ । तिमी नै देवता थियौ, फेरि वैश्य, शूद्र बन्यौ । अहिले तिमी ब्राह्मण बनेका छौ । यी शब्द कहिल्यै कुनै संन्यासी उदासी, विद्वानद्वारा सुनेका छौ ? यो हम सो को अर्थ बाबाले कति सहज गरेर सुनाउनुहुन्छ । हम सो को अर्थ हो— म आत्मा, हामी आत्माले यसरी यसरी चक्र लगाउँछौ । उनले त भनिदिन्छन्— *हम आत्मा सो परमात्मा, परमात्मा सो हम आत्मा* । एक जना पनि छैन जसलाई हम सो को अर्थ थाहा होस् । बाबा भन्नुहुन्छ— यो जुन हम सो को मन्त्र छ, सदा बुद्धिमा याद रहनुपर्छ । नत्रभने चक्रवर्ती राजा कसरी बन्नेछौ । उनले त ८४ को अर्थ पनि जान्दैनन् । सृष्टिको उत्थान र पतन गायन गरिएको छ । सतोप्रधान, सतो, रजो, तमो । सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी... ।

अहिले तिमी बच्चाहरूलाई सबै थोक थाहा भएको छ । एक बाबा बीजरूपलाई नै ज्ञानका सागर भनिन्छ । उहाँ यस सृष्टि चक्रमा आउनुहुन्छ । यस्तो होइन, हम आत्मा नै परमात्मा बन्छौ । बन्दैनौ । बाबाले आफूसमान ज्ञानी (नलेजफुल) बनाउनुहुन्छ । आफूसमान भगवान् बनाउनुहुन्छ, यी कुरालाई राम्ररी बुझ्नुपर्छ, अनि मात्र बुद्धिमा चक्र चल्न सक्छ । तिमी बुद्धिद्वारा जान्न सक्छौ, हामीले कसरी ८४ को चक्रमा आउँछौ । यसमा समय, वर्ण, वंशावली सबै आउँछ । यस ज्ञानद्वारा नै उँचभन्दा उँच बन्नेछौ । ज्ञान भए त अरूलाई पनि दिनेछन् । ती स्कूलहरूमा जब परीक्षा हुन्छ भने पेपर आदि भराउँछन् । प्रश्न-पत्र बेलायतबाट आउँछ । जो बेलायतमा पढ्छन्, उनमा पनि कोही ठूलो शिक्षा मन्त्रीले जाँच गर्छन् होला । यहाँ तिम्रो पेपरको जाँच कसले गर्छ ? तिमी स्वयम् नै गर्नेछौ । स्वयम् जो चाहे सो बन । पढेर जो पद बाबासँग लिन चाहन्छौ, लेऊ । जति बाबालाई याद गर्छौ, अरूको सेवा गर्छौ, उति नै फल मिल्नेछ । उनलाई सेवा गर्ने फिक्र रहन्छ । राजधानी स्थापना भइरहेको छ भने प्रजा पनि त चाहिए नि । वहाँ मन्त्री (वजिर) आदिको आवश्यकता रहँदैन । यहाँ त जब अक्कल कम हुन्छ, तब मन्त्रीको आवश्यकता हुन्छ । यहाँ बाबाको पासमा पनि राय लिन आउँछन्— बाबा पैसा छ, के गरौ ? धन्दा कसरी गरौ ? बाबा भन्नुहुन्छ— यो दुनियाँको धन्दा आदिको कुरा यहाँ लिएर नआऊ । हो, कोही निराश छन् भने धेरथोर सान्त्वना दिनको लागि बताइदिन्छु । तर यो मेरो कुनै धन्दा होइन । मेरो धन्दा हो तिमीलाई पतितबाट पावन बनाएर विश्वको मालिक बनाउने । तिमीलाई बाबासँग श्रीमत सधैं लिइरहनु छ । अहिले त सबैको छ आसुरी मत । त्यो त सुखधाम हो । वहाँ कहिल्यै राजी-खुसी हुनुहुन्छ ? स्वास्थ्य ठीक छ ? यसरी सोध्दैनन्, यो शब्द यहाँ नै सोधिन्छ । वहाँ यो शब्द नै हुँदैन । दुःखधामका कुनै शब्द नै हुँदैनन् । तर बाबा जान्नुहुन्छ— बच्चाहरूमा मायाको प्रवेशता हुनाको कारण बाबाले सोध्न सक्नुहुन्छ— ठीक-ठाक, राजी-खुसी छौ ? मानिसहरूले यहाँका शब्दहरूलाई त बुझ्न सक्दैनन् । कसैले सोधेमा भन्न सक्छौ— हामी ईश्वरका सन्तान हौं, हामीसँग के खुशी-राजीको कुरा सोध्नुहुन्छ ? पर्वाह थियो पार ब्रह्ममा रहनेवाला बाबाको, अब उहाँ मिल्नुभयो, अब के पर्वाह । यो हमेसा याद रहनुपर्छ । हामी कसका सन्तान हौं— यो पनि बुद्धिमा ज्ञान छ । जब हामी पावन बन्नेछौ, फेरि लडाईं शुरू हुनेछ । तिमीसँग अवश्य सोध्नेछन् । तिमीले भन्नेछौ— हामी त सदैव राजी छौ । बिरामी पनि हुन्छौ, तैपनि राजी हुन्छौ । बाबाको यादमा छौ, त्यसैले स्वर्गमा भन्दा पनि धेरै राजी छौ । जबकि स्वर्गको बादशाही दिनेवाला बाबा मिल्नुभएको छ । हामीलाई कति लायक बनाउनुहुन्छ, फेरि हामीलाई के पर्वाह छ ! ईश्वरका बच्चाहरूलाई के चीजको पर्वाह । वहाँ देवताहरूलाई पनि पर्वाह हुँदैन । देवताहरूभन्दा माथि हुनुहुन्छ ईश्वर । त्यसैले ईश्वरका बच्चाहरूलाई के पर्वाह हुन सक्छ । बाबाले हामीलाई पढाइरहनुभएको छ । बाबा हाम्रो टिचर, सद्गुरु हुनुहुन्छ । बाबा हाम्रो शिरमा ताज राख्नुहुन्छ । यसलाई अंग्रेजीमा भन्दछन्— क्राउन प्रिन्स । पिताको ताज

बच्चाले पहिरिन्छ । तिमीले जान्न सक्छौ- सत्ययुगमा सुख नै सुख हुन्छ । प्राक्विकलमा त्यो सुख तब पाउनेछौ, जब वहाँ जान्छौ । त्यो त तिमीले नै जान । सत्ययुगमा के होला, यो शरीर छोडेर म कहाँ जानेछु । अहिले तिमीलाई प्राक्विकलमा बाबा पढाइरहनुभएको छ । तिमी जान्दछौ- साँच्चिकै हामी स्वर्गमा जानेछौ । उनीहरूले जुन भन्ने गर्छन्- फलाना स्वर्गमा गयो, तर उनलाई थाहा छैन, स्वर्ग र नर्क केलाई भनिन्छ । कल्पको आयु नै लाखौं वर्ष लेखिदिएका छन् । जन्म-जन्मान्तर यो ज्ञान सुन्दा-सुन्दा गिर्दै आए । अहिले तिम्रो बुद्धिमा छ- हामी कहाँबाट कहाँ गिर्दै आइपुगेका छौ । सत्ययुगदेखि गिर्दै आएका हौ । अहिले हामी यस पुरुषोत्तम संगमयुगमा आइपुगेका छौ । कल्प-कल्प बाबा आउनुहुन्छ पढाउन । बाबाको पास तिमी रहन्छौ नि । उहाँ नै हाम्रा सच्चा-सच्चा सतगुरु हुनुहुन्छ, जसले मुक्ति-जीवनमुक्तिको बाटो बताउनुहुन्छ । जसरी यी बाबाले पनि सिक्छन्, यस्तै यिनलाई देखेर तिमी बच्चाहरूले पनि सिक्छौ । कदम-कदममा सावधानी राख्नुपर्ने हुन्छ । मनसा-वाचा-कर्मणा धेरै शुद्ध रहनुपर्छ । भित्र कुनै पनि दुर्गन्ध (गन्दगी) हुनु हुँदैन । बाबालाई घरी-घरी बच्चाहरूले बिसिन्छन् । बाबालाई बिसिएपछि बाबाको शिक्षालाई पनि बिसिन्छन् । हामी विद्यार्थी हौ, यो पनि बिसिन्छन् । छ, धेरै सहज । बाबाको यादमा नै करामत (चमत्कार) छ । यस्तो करामत अरू कसैले पनि सिकाउन सक्दैन । यस करामतद्वारा नै तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बनिन्छ ।

तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- शिवबाबाले ब्रह्माद्वारा आदि सनातन देवी-देवता धर्मको स्थापना गर्नुभएको हो, जुन धर्म सत्ययुग र त्रेता, आधाकल्प चल्यो । फेरि अरू धर्म पछि वृद्धि हुँदै जान्छ । जस्तै क्राइस्ट आए, पहिले त धेरै कम थिए । जब धेरै हुन्छन्, तब राजाई गर्न सक्छन् । क्रिश्चिय धर्म अहिलेसम्म छ । वृद्धि भइरहन्छ । उनीहरूले जान्दछन्- क्राइस्टद्वारा हामी क्रिश्चियन बनेका हौ । आजभन्दा २ हजार वर्ष पहिले क्राइस्ट आएका थिए । अहिले वृद्धि भइरहेको छ । क्रिश्चियनले भन्दछन्- हामी क्राइस्टका हौ । पहिले एक क्राइस्ट आए, फेरि उनको धर्म स्थापना हुन्छ, वृद्धि हुँदै जान्छ । १ बाट २, २ बाट ४... फेरि यसरी वृद्धि हुँदै जान्छ । अहिले हेर क्रिश्चियनको वृक्ष कति ठूलो भएको छ । मुख्य हो देवी-देवता घराना, त्यसैले ब्रह्मालाई ग्रेट-ग्रेट ग्रेण्ड फादर भनिन्छ । तर हिन्दूहरूले यो भुलिसकेका छन्- हामी परमपिता परमात्मा शिवका डाइरेक्ट सन्तान हौ ।

क्रिश्चियनहरूले पनि सम्झन्छन्- आदि देव थिए, जसको यो मनुष्य वंशावली हो । बाँकी उनले मान्छन् त आफ्नै क्राइस्टलाई नै, बुद्धलाई फादर सम्झन्छन् । वंशावली हो नि । जस्तै क्राइस्टको यादगार क्रिश्चियन देशमा छ । त्यस्तै तिमी बच्चाहरूले यहाँ तपस्या गरेका हौ, त्यसैले तिम्रा पनि यादगार यहाँ (आबूमा) छन् । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) गहन शान्तिमा (डेड साइलेन्समा) सच्चा-सच्चा रूहानी यात्रा गर्नु छ । हम सो को मन्त्र सदा याद राख्नु छ, तब चक्रवर्ती राजा बन्नेछौ ।
- २) मनसा-वाचा-कर्मणा धेरै शुद्ध रहनु छ । भित्र मनमा कुनै पनि दुर्गन्ध (गन्दगी) नहोस् । कदम-कदममा सावधानी अपनाउनु छ । श्रीमतको कदर गर्नु छ ।

वरदान:- शक्तिशाली ब्रेकद्वारा सेकेण्डमा नकारात्मकलाई सकारात्मकमा परिवर्तन गर्ने स्व परिवर्तक भव

जब नकारात्मक अथवा व्यर्थ संकल्प चल्यो, उसको गति धेरै तीव्र हुन्छ । तीव्र गतिको समयमा शक्तिशाली ब्रेक लगाएर परिवर्तन गर्ने अभ्यास गर्नुपर्छ । जसरी पहाडमा चढ्दा पहिला ब्रेकलाई जाँच गर्छन् । तिमीले आफ्नो उच्च स्थिति बनाउनका लागि संकल्पलाई सेकेण्डमा ब्रेक लगाउने अभ्यास बढाऊ । जब आफ्नो संकल्प वा संस्कार एक सेकेण्डमा नकारात्मकबाट सकारात्मकमा परिवर्तन गर्छौ तब स्व परिवर्तनबाट विश्व परिवर्तनको कार्य सम्पन्न हुनेछ ।

स्लोगन:- स्वयम्का लागि र सबै आत्माहरूका लागि श्रेष्ठ परिवर्तनको शक्तिलाई कार्यमा लगाउनेवाला नै कर्मयोगी हो ।

✽ शब्दार्थ:- रिभाइज- दोहोर्न्याउनु, सुधार्नु